



ת"פ 25842/05/16 - מדינת ישראל נגד פ א

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 25842-05-16 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: פ א

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש נגדו, שאלה עיקריהן:

הנאשם הינו בן זוגה של המתלוננת מזה כשנה וחצי, ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגורר עמה ועם בתה בת השנתיים בביתה ברחוב X (להלן: "הדירה"). בתאריך 29.4.16 בסמוך לשעה 02:00, הנאשם והמתלוננת שהו עם חברים בחוף הים באילת, התגלע ביניהם ויכוח, ובסמוך לשעה 02:30 פנה הנאשם לחזור לדירה, ובדרך התקשר מספר פעמים אל המתלוננת, קילל אותה, והטיח בה כי היא מתרועעת עם גבר אחר. סמוך לאחר מכן, שני חברים של הנאשם פגשו בו בסמוך לדירה כשהוא נראה שתוי, ליוו אותו עד לדירה והלכו לדרכם. בשלב מסוים החליט הנאשם לשרוף את הדירה. הוא התקשר אל המתלוננת מספר פעמים, ובאחת השיחות, בסמוך לשעה 04:00, אמר לה כי הוא מתכוון לשרוף תיק השייך לה ובו מסמכים הקשורים לבתה. בסמוך לשעה 04:30, שילח הנאשם אש במספר מוקדים, בסלון הדירה ובחדר השירותים. האש התפשטה במהירות והנאשם יצא מהדירה. כתוצאה ממעשי הנאשם הדירה נשרפה כליל.

הנאשם שראה את הדירה עולה באש, התקשר לאחד מחבריו וביקש ממנו להגיע מהר על מנת לפעול לכיבוי השריפה. החבר הגיע למקום עם אחר, הנאשם הראה להם כי הדירה עולה באש ודלת הדירה נעולה, והחבר הזעיק את המשטרה ואת מכבי האש. במקביל, פנה הנאשם לבעל הדירה וביקש ממנו את מפתחות הדירה. בעל הדירה מסר כי אין לו מפתח לדירה והנאשם שבר את דלת הדירה.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הורשע הנאשם בעבירה של הצתה, לפי סעיף 448 (א) רישא לחוק העונשין תשל"ז-1977.



3. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תטען לעונש של 3.5 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת, והנאשם יטען לעונש כהבנתו. והוסכם, ששירות המבחן יכין תסקיר על הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן ערך תסקיר על הנאשם, בו צוינו בין היתר הדברים הבאים:

הנאשם בן 28, רווק, ללא ילדים. נולד בסודן והגיע לארץ דרך מצרים לפני כשש שנים, מתוך מניע כלכלי. מאז הגעתו לארץ עבד בעבודות מזדמנות תוך שמירת רצף תעסוקתי. כיום עובד

כשכיר במסגריה. משפחתו, למעט אחותו, נשארה בסודן. אמו נפטרה בנסיבות פתאומיות לפני מספר שנים והדבר השפיע עליו ועל אחיו, על רקע היחסים הקרובים שהיו עם האם.

מזה שנתיים וחצי מנהל קשר זוגי עם המתלוננת וטרם מעצרו ניהל עמה משק בית משותף. הם מגדלים יחד את בתה בת השנתיים של המתלוננת. סיפר, כי החיכוכים בינו לבין המתלוננת נבעו מאורח חייה, הכולל דפוסי שתייה ובילויים שלא היו מקובלים עליו. שלל התנהגות אלימה כלפיה ותיאר מערכת יחסים זוגית המבוססת על אהבה. הביע את רצונו בשיקום היחסים. צוין כי על רקע תנאי שחרורו אינו מקיים קשר רציף עם המתלוננת אך מצליח לקיים קשר רציף עם בתה בעזרתה של אחותו.

ככל שידוע, הנאשם נעדר מעורבות קודמת בפלילים. שיתף, כי נהג לצרוך סמי פיצוציות וחשיש, אך מזה תקופה אינו צורך סמים כלל. אשר לשתיית אלכוהול, שיתף, כי נטה לשתות בסופי שבוע במסגרת בילוי עם אחרים, וטען כי על רקע ההליך הפלילי שינה את דפוסי השתייה שלו. בהקשר זה צוין כי במהלך תקופת האבחון, בדיקת שתן שנעשתה לו הכילה שרידי סם מסוג חשיש. הנאשם שלל בעיית התמכרות.

ביחס לעבירה, הנאשם הכחיש את ביצועה ונמנע מלקחת אחריות על מעשיו. הוא טען כי אדם אחר הצית את הדירה בזמן שהוא עצמו הלך למכולת כדי לקנות סיגריות, ומיד כשגילה זאת הזעיק את חבריו על מנת שיסייעו לו להשתלט על האש.

צוין כי הנאשם הביע תסכול רב על רקע ההליך המשפטי המתנהל נגדו ונטה לתאר עצמו בעמדה קורבנית, מתוך תפיסתו כי גורמי אכיפת החוק לא השקיעו מספיק מאמצים לתפיסת האחראי לביצוע העבירה.

בשיחה עם המתלוננת, סיפרה, כי מזה שנתיים מנהלת קשר זוגי עם הנאשם ונמצאת בחודש שמיני להריונה. שללה אלימות מצדו כלפיה. תיארה מערכת זוגית תקינה המבוססת על אהבה. הדגישה את תפקודו המשפחתי התקין. שיתפה בכוונתה לשקם את הקשר עמו ולמסד אותו.



שירות המבחן התרשם ממערכת יחסים מורכבת ובלתי בשלה, וציין כי ניכר שהמתלוננת תלויה בנאשם רגשית וכלכלית.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל יכולות קוגניטיביות ומילוליות תקינות והוא מביע שאיפות לניהול אורח חיים נורמטיבי ואף מצליח לגייס לעיתים כוחות לצורך יציבות תפקודית. עם זאת, הנאשם חווה משברים רגשיים קשים מגיל צעיר.

לאור הכחשתו את ביצוע העבירה, העדר המוטיבציה שלו לבחון את התנהלותו באירוע העבירה והתכחשותו לבעיית התמכרותו לחומרים משני תודעה, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית כלשהי, ולאור חומרת העבירה המליץ להטיל על הנאשם עונש מרתיע של מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה תיארה את נסיבות המקרה; עמדה על הערכים המוגנים בעבירת ההצתה ועל מידת הפגיעה בהם כאן; על נסיבות ביצוע העבירה ובהן הנזק שנגרם ושיכל להיגרם; טענה, שנסיבות המעשה כאן הן בדרגת חומרה גבוהה- דירת המתלוננת נשרפה כליל. בנוסף מדובר בדירה הנמצאת בבניין דירות ומעשה הנאשם העמיד בסכנה את חייהם של שאר דיירי הבניין; ציינה שהעונש המירבי הקבוע לעבירה בה הורשע הנאשם הינו 15 שנות מאסר; טענה למדיניות הענישה, תוך הפניה לפסיקה; וטענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל- 6 שנות מאסר. עמדה על הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הדגישה את הצורך בהרתעת היחיד והרבים, ועתרה להטיל על הנאשם 3.5 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת. הגישה פסיקה ותמונות המתעדות את מצב הדירה לאחר ההצתה.

2. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם צעיר בן 27. ללא עבר פלילי. הודה במיוחס לו לאחר הליך של גישור. קיבל אחריות למעשיו. לאחר ויכוח בינו ובין המתלוננת הוא הגיע לדירה כשהוא שתוי ועשה את המעשים שיוחסו לו, ומיד לאחר מכן התקשר לאחד מחבריו וביקש ממנו עזרה בכיבוי השריפה, והוא עצמו פרץ את דלת הדירה ואיפשר את הכניסה אליה לצורך ביצוע פעולות הכיבוי. הנאשם אינו אזרח ישראלי ונמצא בארץ מכוח אשרת שהייה. אמו נפטרה ואביו ניתק קשר עמו ועם המשפחה. הנאשם מגדל עם המתלוננת את בתה ומשמש לה דמות אבהית, והנאשם והמתלוננת מתכננים להדק את הקשר הזוגי ביניהם. עוד ציין, כי שירות המבחן התרשם שלנאשם יכולת ויציבות תפקודית והוא מגלה שאיפות לאורח חיים תקין. הוסיף, כי הנאשם שהה במעצר במשך כחודש וחצי.

הגיש פסיקה ועתר להטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל.

3. הנאשם הביע צער על מעשיו.



דין והכרעה

1. האמצעים הדרושים להצתת אש, פשוטים וזמינים; פעולת ההצתה עצמה קלה וידועה לכל; וכח ההרס של האש עצום ורב. אש משולחת נוטה להתלבות ולהתפשט וכהרף עין היא יכולה להגיע לעוצמה משמעותית ומסוכנת, לכלות עצמים בהם היא אווזת ולהפכם לעפר ואפר. וטמונה בה סכנת נפשות.

צירוף נתונים זה מביא לכך שפוטנציאל פגיעה רב עוצמה, הניתן למימוש בקלות, זמין לכל.

2. בהתאם לחומרת המעשה ולסכנה הטמונה בו, ועל מנת להרתיע מפני ביצועו, העונשים הקבועים לעבירת ההצתה - 15 שנה ובנסיבות מסוימות 20 שנה - הם מהחמורים ביותר.

3. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת ההצתה הם בין היתר, שמירת הרכוש, שמירת שלום הציבור, ושמירת החיים והגוף.

בהתחשב בנסיבות ההצתה כאן, הרי שמידת הפגיעה של מעשה הנאשם בערכים החברתיים האמורים היא גבוהה.

4. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הצתה של מבני מגורים, הינה של חומרה.

"כבר נקבע לא אחת כי עבירת ההצתה נמנית על העבירות היותר חמורות בחוק העונשין, באשר היא כרוכה בסיכון רב ובנזקים גדולים לרכוש ולנפש. על כן, מצווה בית המשפט לנקוט במדיניות ענישה מחמירה, כדי למגר תופעה זו ששוב אינה נדירה" - ע"פ 8418/04 **דוידוב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (31.03.05).

5. ככל שנסיבות ההצתה מסכנות יותר את האינטרסים העיקריים המוגנים - בעיקר שמירת הגוף והחיים ושמירת הקניין - כך ההתייחסות העונשית אליה חמורה יותר.

בית המשפט העליון ציין מאפיינים שונים של הצתה ודירג אותם על פני סולם החומרה -

"... בתוך מדרג זה ניתן להצביע על מדרגי ביניים של חומרה, מה שיכול להסביר את הסיבה לכך שהענישה הנלווית לעבירת ההצתה אינה אחידה ונעה על סקאלה רחבה (ע"פ 9226/11 גוזלנד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (8.10.2013)): הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פיזיות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש... . מובן כי בתוך מדרגי



ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה. - ע"פ 4036/13 מובארכ אמארה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 05.10.2014).

6. בע"פ 6099/15 נסים אלביליה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 02.03.2016) המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של הצתה. המערער חשד כי דודו גנב את הכסף של אביו, התעמת עמו במהלך אירוע משפחתי ולאחר ששתה משקאות אלכוהוליים, אמר לו כי הוא ישרוף את ביתו. מאוחר יותר באותו לילה הגיע המערער לבית דודו והצית בו אש. כתוצאה מכך, חדר השינה נשרף כליל, גג הבית קרס, ונגרמו נזקי פיח רבים ביתר חלקי הבית.

בית המשפט המחוזי קבע כי המערער הצית בית מגורים, שהוא הרכוש היקר ביותר של האדם, וכי הצתת הבית, שגם אם לא היה אדם בתוכו, עלולה לגרום לסיכון של פגיעה בבתים נוספים, ולפגיעה קשה בנפש, וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 25 ל-50 חודשי מאסר בפועל. לצורך קביעת העונש בתוך המתחם, הזכיר בית המשפט את עברו המכביד במיוחד של המערער; את העובדה כי אין לו כל אופק שיקומי; את העובדה כי את העבירה בה הורשע ביצע שעה שתלוי ועומד מעל לראשו עונש מאסר מותנה בן 12 חודשים, דבר שלא הרתיעו מלחזור לסורו; ואת העובדה כי המערער אינו מקבל אחריות על מעשיו ואינו מביע חרטה וצער על מעורבותו בהצתה. לקולה, נלקחה בחשבון רמת תפקודו הנמוכה של המערער, ובית המשפט הבהיר, כי שיקול זה גם הביא לקביעת מתחם ענישה קל יותר, ונסיבותיו האישיות הקשות של המערער. ולבסוף הוטלו על המערער, בין היתר, **43 חודשי מאסר בפועל**, והופעל במצטבר עונש של 12 חודשי מאסר על תנאי, כך **שסה"כ הוטלו על המערער 55 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"לאחר שבחנו את כלל הנסיבות בתיק זה והאזנו בקשב רב לטיעוני הצדדים, הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות. גם אם עונשו של המערער עומד על הצד הגבוה, הוא אינו משקף סטייה קיצונית מרמת הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא, ולפיכך אין כל בסיס להתערבותנו בגזר הדין... המערער הורשע בעבירת הצתה, לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, שהעונש הקבוע בצידה עומד על 15 שנות מאסר. המערער הצית את בית דודו בשל חשד כי הלה שלח את ידו בכספי אביו, **וזאת באישון לילה כאשר תושבי השכונה, שבה מצוי הבית, נמים את שנתם**. רבות נכתב על חומרתה של עבירת ההצתה, עליה נאמר כי "ראשיתה גפרור, ואחריתה עלולה להיות שערי מוות" (ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.3.2007)). הסיכון הגלום בעבירת ההצתה הינו מובן לכל, וכפי שנקבע בע"פ 2599/07 קריין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.4.2007): "טבעה של הצתה שראשיתה ידוע, אולם כיצד תתפשט ומה יהיה היקף הנזק הכרוך בה, הוא עניין שלמצית, בדרך כלל, אין שליטה עליו. מכאן חומרתה היתרה של עבירה זו, ועל כן חייב העונש הנגזר בצידה לתת מענה לשיקולי גמול, מחד, והרתעת הרבים, מאידך"..." אכן, גם בעבירות הצתה ניתן למצוא מנעד רחב למדי של מתחמי ענישה ועונשים, **ואולם נראה כי בנסיבות העניין הקונקרטי המונח לפנינו נקבע מתחם ענישה ראוי, שהוא אף מקל (לפחות ברף התחתון שנקבע) עם המערער**".



בע"פ 4165/14 **מאיר תורג'מן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.09.2014) המערער הורשע בעבירת הצתת דירה. בין המערער לבין המתלוננת הייתה היכרות קודמת, במסגרתה נהג המערער לבקר בדירת המתלוננת ואף ללון בה. בעקבות ויכוח שפרץ בין השניים בבוקר האירוע, הוא החליט להצית את הדירה. המערער הצטייד בבקבוק בנזין, הגיע לדירת המתלוננת, ווידא כי אין איש בדירה, שפך בנזין דרך חלון הדירה, הצית חתיכת נייר והשליכה דרך החלון אל תוך הדירה. כתוצאה ממעשיו, התלקחה אש בחלון ובסלון הדירה. שוטרים שבאופן מקרי עברו במקום, הבחינו במעשי המערער והזעיקו צוותי כיבוי שהשתלטו על האש. מעשי המערער גרמו נזק לחלון הדירה, לספה, לסימני פיח על השמשה ונזק לתריס ולוילון, שהוערך על ידי "עמידר" בסך כולל של 6,561 ₪. המערער נדון בבית המשפט המחוזי, בין היתר, ל- **25 חודשי מאסר בפועל** והופעל נגדו מאסר על תנאי, במצטבר ובחופף, **ובסך הכל הוטלו עליו 28 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון התחשב בנסיבותיו ובמגבלותיו האישיות של המערער; בכך שבטרם ההצתה הוא בדק כי אין איש בבית; ובהסכמת המדינה לחפיפה מלאה של המאסר על תנאי שהופעל; וקבע כי המערער ישא **22 חודשי מאסר בפועל**, כולל הפעלת התנאי. עם זאת, ציין, כי העונש על פניו אינו חמור.

בע"פ 13/1908 דוד אזולאי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.07.2014) המערער הורשע לפי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות הצתה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. המערער איים על אמו ותקף אותה. לאחר מכן, בעקבות ויכוח בין המערער לאמו, הגיע המערער לביתה, הצית שלוש גרביים, זרק אותן לארונות וגרם לשריפה של ממש בבית, בשעה שאחותו ישנה בו, ונמלט. בית המשפט המחוזי קבע שמתחם העונש ההולם לעבירת ההצתה הוא 4 עד 8 שנות מאסר ומתחם העונש ההולם לעבירות התקיפה והאיומים הוא 8-16 חודשי מאסר. בסופו של דבר נגזרו על הנאשם **5 שנות מאסר בפועל** והופעלו מאסרים על תנאי, כך שעונשו עמד על **6 שנות מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון קיבל את ערעורו וקבע-

"מבלי להקל ראש כהוא זה בחומרת העבירות, שהרי עסקין בהצתה - עבירה שראשיתה ידועה אך לא סופה, והיא ראויה לענישה מחמירה (ע"פ 5960/13 מדינת ישראל נ' עון (13.3.14)); ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל (2007)), סבורים אנו כי בנסיבות המקרה היה **מתחם הענישה ההולם בעניין ההצתה בטווח שבין שלוש לשש שנות מאסר**, ובעבירות האחרות - כפי שקבע בית המשפט קמא. אנו רואים להעמיד במכלול את עונש המאסר בפועל על העבירות בתיק זה על **ארבע שנות מאסר**".

בע"פ 7139/13 **טרפה צקול נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.1.14) הצית המערער חדר בבית בו מתגוררים דיירים נוספים באמצעות מצת וסדין וברח מן החדר. כתוצאה ממעשיו נשרפו כליל החדר וגג הרעפים ונגרם נזק לבית. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר וגזר עליו **24 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון ציין כי בנסיבות העניין מתחם הענישה הוא נמוך מזה שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי נוכח נסיבות חייו הקשות, מצבו הנפשי ובשים לב לכך שוידא לפני ההצתה שאין איש בבית, וקבע מתחם ענישה בין שנת מאסר אחת לבין שלוש שנות מאסר והפחית את עונשו של המערער ל- **18 חודשי מאסר בפועל**.



בע"פ 60/12 **עמר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.11.12) אושר על ידי בית המשפט העליון עונש של 4 שנות מאסר בפועל אשר הושת על המערער בגין הרשעה בעבירה של הצתת בית עסק, בשעת לילה, כאשר לא שהה במקום אדם. בפרשה זו צוין כי העונש שהוטל על המערער עומד על הצד הגבוה במתחם הענישה ונוכח נסיבות המקרה ומדיניות הענישה הנוהגת הוחלט שלא להקל בעונשו.

7. הסנגור הפנה לחמשה גזרי דין בהם הוטלו עונשים קלים יחסית על נאשמים שהורשעו בעבירת הצתה- תיקים פליליים 8113/09, 36105-07-12, 9773-03-10, 32378-04-13 ו- 47694-08-11 - וביקש ללמוד מהם על ענייננו.

מבלי לרדת לפרטי הפרטים אציין, כי בשלושה מהמקרים (תיקים פליליים 36105-07-12, 9773-03-10, 8113/09) דובר בהצתת רכב. במקרה אחד (ת.פ. 32378-04-13) דובר בעצור שהצית את תא המעצר בו שהה. ובמקרה אחד (ת.פ. 47694-08-11) דובר בזריקת בקבוק תבערה לעבר בית, שפגע בגדר הבית וגרם להצתת חלק מהברזנט שעטף את הגדר.

בחלק מהמקרים התביעה עצמה עתרה לעונש קל יחסית. ובחלק מהמקרים שירות המבחן המליץ להימנע מהטלת מאסר בפועל.

העונשים הקלים שהוטלו במקרים המתוארים, אינם משקפים את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת ההצתה כלל ועיקר והם מוסברים בנסיבות המיוחדות הנוגעות לכל אחד מהמקרים. ענייננו שונה מהם משמעותית. משכך, אין מקום ללמוד מהם על העונש שיש להטיל על הנאשם כאן.

8. מעשה הנאשם לא היה ספונטאני. על פי המתואר בכתב האישום שבעובדותיו הודה הנאשם, הנאשם עזב את המקום בו שהה עם המתלוננת והלך לעבר דירתה בסביבות השעה 02:30. לאחר מכן הוא התקשר אליה מספר פעמים, קילל אותה והטיח בה חשדות שהיא מתרועעת עם אחר. מאוחר יותר, בסביבות השעה 04:00 הוא התקשר אל המתלוננת ואמר לה כי הוא מתכוון לשרוף תיק השייך לה ובו מסמכים. ובסביבות השעה 04:30 הוא הצית אש במספר מוקדים בדירה.

הנאשם ביצע את המעשים בעצמו, לבדו, ללא מעורבות אחר.

כתוצאה ממעשי הנאשם, דירת המתלוננת נשרפה כליל.

הדירה שהנאשם הצית היא דירת סטודיו הנמצאת בקומת הקרקע של בניין דירות (ראה "דוח מסכם חקירת מז"פ" שהוגש על ידי התביעה כראיה לעונש). ההצתה בוצעה בשעת לפנות בוקר, שעה שיש להניח שדיירי הבניין היו בדירותיהם ונמו את שנתם. בנסיבות אלה, הנזק שהיה עלול להיגרם מההצתה, לדירות האחרות בבניין ולאנשים ששהו בהן, הוא חמור ביותר.

יצוין, כי כשעתיים לפני ביצוע העבירה, שני חברים של הנאשם פגשו אותו בסמוך לדירה, הוא נראה להם שתוי והם ליוו אותו לדירה והלכו לדרכם. וכי לאחר ההצתה, הנאשם התקשר לאחד מחבריו וביקש ממנו להגיע מהר למקום על מנת לפעול לכיבוי השריפה.



יש להניח שהנאשם הצית את הדירה כדי לפגוע במתלוננת, אתה רב מספר שעות קודם לכן.

9. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירת ההצתה שביצע הנאשם, הוא בין 30 ל- 60 חודשי מאסר בפועל.

10. בסופו של דבר, העונש צריך להלום את חומרת המעשה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. כאן, מעשה הנאשם בנסיבותיו חמור מאוד ומידת אשמו של הנאשם רבה.

באופן כללי, הצתת דירת מגורים בנסיבות המלמדות על כוונה לגרום לשריפה משמעותית, הינה מעשה חמור מאוד. יוזכר, שהנאשם שילח אש במספר מוקדים בדירה, סגר אותה ויצא, והדירה נשרפה כליל.

דירה היא נכס בעל ערך כספי רב ופגיעה בה גורמת נזק ממוני משמעותי לבעליה.

הצתת דירה בבית משותף, חמורה עוד יותר, שכן היא עלולה לגרום נזקי אש, ישירים ועקיפים, גם לדירות נוספות ולרכוש המשותף.

והצתת דירה בבית משותף בשעה שכל בר דעת יודע שבדירות הבנין עלולים להימצא אנשים, בשנתם, חמורה במיוחד, בשל סכנתה לגרימת פגיעות בגוף ובנפש.

העובדה שכאן בסופו של דבר לא נגרמו פגיעות גוף ולא נטען לנזק לרכוש אחר מלבד הדירה שהוצתה, אמנם חשובה, אך אין בה כדי לעמעם את הסכנה החמורה שהנאשם יצר, שיש לה משמעות ורלוונטיות הן לשאלת הגמול ההולם לנאשם על מעשיו והן לשאלת ההרתעה הפרטית והכללית.

11. בגזירת עונשו של הנאשם אני מביא בחשבון בין היתר את גילו של הנאשם - 28; את הפגיעה של העונש בו ובמשפחתו - בין היתר בהתחשב בכך שהנאשם אזרח זר הנמצא בישראל ללא בני משפחה מלבד אחותו, ובכך שהוא תומך במתלוננת ובבתה ושבימים הקרובים המתלוננת עומדת ללדת את ילדם המשותף; את העובדה שלאחר ההצתה הנאשם הזעיק עזרה לכיבוי השריפה; את הודאת הנאשם; את עברו הנקי; את עמדת התביעה לעונש במסגרת הסדר הטיעון; ואת האמור בתסקיר שירות המבחן על הנאשם.

12. נוכח כל האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים-



א. 36 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת פשע.

ג. פיצוי בסך 20,000 ₪ לבעל הדירה שהוצתה. התביעה תעביר את פרטי בעל הדירה למזכירות בית המשפט.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום .

ניתן היום, א' אייר תשע"ז, 27 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.